

[Stegger Nielsen.]

kommission for hele Kommunen paa mindst 5 Medlemmer. Vi mener tillige, at Sognepræsten skal indtræde som det ene Medlem, og at Resten skal vælges af Kommunalbestyrelsen af eller udenfor dens Midte, blandt de kommunale Vælgere, saaledes at hvert Skoledistrikt faar mindst to Medlemmer, hvoraf mindst eet skal være valgt blandt de skolesøgende Børns Forældre. Man ser, at der er ført det nye ind her, at vi kræver ikke Sognepræsten som født Formand for Skolekommissionen, blot som født Medlem, vi overlader til Skolekommissionen selv at vælge sin Formand. Endvidere ønsker vi den indirekte Valgmaade anvendt; den er efter vor Formening langt at foretrække ved disse forskellige Valg til den ene eller den anden Institution indenfor vort Skolestyre, som vi nu har eller maatte faa i Fremtiden. Den direkte Valgmaade vil let føre til, at ogsaa de Valg til Skoletilsynet, som vi i Fremtiden skal have rundt omkring, vil blive politiske Valg. Der kan da komme til at spille Forhold ind, som ikke er egnede til at skabe Ro om Skolens Arbejde, men til det modsatte. Vi mener ogsaa at have gjort den Erfaring, at den indirekte Valgmaade hidtil gennem Valgene til Skolekommissionen har gjort udmærket Fyldest, og vi understreger derfor, at denne Valgmaade for os er at foretrække.

Det vil allerede af mine Udtalelser være fremgaaet, at Venstre ønsker Forbindelsen mellem Skolen og Kirken bevaret, nemlig derved, at Kirken faar en Repræsentant i Skolestyrelsen, om end ikke som Leder af Skolestyrelsen. Vi foreslaar, at denne selv vælger sin Formand, men vi ønsker, at Forbindelsen bevares, som den har eksisteret i vort Land gennem mange, mange Aar. Vi ønsker ikke dette alene af Hensyn til Religionsundervisningen i vor Børneskole, den Religionsundervisning, som vi ønsker bevaret, thi vi ved meget vel, at hvis Religionsundervisningen ene og alene var afhængig af Tilsynet, saa stod det daarligt til med den; dog, det er heldigvis ikke Tilfældet. Men vi ønsker det gejstlige Tilsyn bevaret baade for Skolens og for Kirkens Skyld. Jeg har selv været Lærer i Folkeskolen i 25 Aar, og jeg har i al Almindelighed maattet erkende, at det gejstlige Tilsyn var et Plus i Tilsynet. Jeg har ogsaa mødt stor pædagogisk Forstaaelse og Indsigt hos mangan Præst, Provst og Biskop, og jeg synes, at nu, da nye Tider og nye Forhold melder sig med Forslag, der bryder med det gamle, saa byder Ret og Rimelighed mig, at jeg erkender det og siger det her fra

denne Plads. Tilsyn af sine egne, siger man, det er det, vi skal have. Og det kan jo hævdes, men saa bliver det altsaa et rent og skært Lærersynspunkt, der anlægges, og vi maa huske, at Tilsynet er ikke alene til for Lærernes, men hovedsagelig og i første Linie for Forældrenes Skyld.

Naar vi da, som Tiderne er nu, finder det rigtigt at tilføre Tilsynet et fagligt-pædagogisk Element, ser jeg ikke, hvorfor det ikke skulde kunne lade sig gøre at forbinde dette med at bevare en Repræsentant for Kirken. Som jeg sagde i min Indledning, mener jeg, at her bør man ikke samle sig om et Enten-Eller, men man maa sige et Baade-Og. Det har været et billigt Tilsyn, det gejstlige Tilsyn, det har været et frisindet Tilsyn, og netop under dette Tilsyn er det, at vor Skole har gennemgaaet den rige Udvikling, som jeg skildrede i min Indledning, det maa vi erkende. Men jeg gentager: Hvorfor skulde det ikke være muligt at skabe en Kombination her? Det vil jeg haabe maa kunne ske. Man siger, at Præsten kan vælges, og det er rigtigt, det kan han. Men i Betragtning af, at vi efterhaanden vil faa rent politiske Listevalg, hvor vil Præsten saa findes, paa hvilken Liste vil han faa Plads? I Almindelighed ingen af Stederne. Hele hans Gerning er af en saadan Karakter, at han ikke kan tage Plads der. Han er neutral, og jeg kunde tænke mig, at han derfor meget ofte ikke kan blive valgt, skønt han maaske er den allerbedste. Kirke og Skole har gennem lange Tider haft et vist Fællesskab. Skolen er oprindeligt Kirkens Datter, det var Præstestanden, som begyndte Skolegerningen i vort Folk, og Præstestanden, som uddannede de første Lærere. Men hvad der vejer mere til i denne Forbindelse, er, at vi maa erkende, at naar 98 pCt. af Landets Børn døbes i Folkekirken paa et Ritual, hvori det blandt andet hedder, at man skal lære dem at holde det, som er befalet dem, er det min Opfattelse, at det har den danske Børneskole, om end i Skrøbelighed, søgt at virkeliggøre i sin Religionsundervisning.

Der kræves da et Samarbejde ikke alene mellem Skole og Hjem, men ogsaa med Kirken, der maa være tre Toner paa det Instrument; det maa være Treklange, som fremkommer, Treklange, som lyder smukt for den, der har Øre for Musik. I overført Betydning gælder det samme om Samarbejdet mellem Hjem, Skole og Kirke. Jeg udtaler igen Haabet om, at vi under de kommende Forhandlinger maa kunne finde de rette Former, hvorunder dette kan ske. Store Kredse i vort Folk